

Fotograf: Sahar Amini

Min dag kommer också!

av Bato Baftjar

Det finns inga situationer som är jobbiga för mig. Jag har alltid sagt att jag är rom och jag tror folk gillar mig som jag är. Jag har aldrig blivit diskriminerad. Den romska musiken betyder mycket för mig. Hemma hos mig talar vi romska, makedonska och svenska. Jag tycker om att skriva och just nu är jag med i en skrivverkstad som Kulturskolan håller i. Denna berättelse handlar om att vara en ung romsk kille i den svenska skolan. Mitt budskap är att det är viktigt att kämpa för sin sak och att vara modig.

En vanlig dag

Leonardo är sexton år gammal, har blont hår och gröna ögon. Han är svensk rom och går i en skola i Göteborg.

En dag vaknar han klockan sex på morgonen. Det är snart dags att gå till skolan. Han går till köket för att äta frukost. Köket är urgammalt. Kökets väggar är i gula och gröna färger och i taket syns trägnagare som rör sig överallt. Han öppnar ett skåp och tar ut cornflakes och ställer paketet på bordet. Sedan går han till det rostiga kylskåpet och tittar in. Det är nästan helt tomt, det finns bara lite mjölk. Han tar ut mjölken och ställer den på bordet. Därefter hämtar han en tallrik och en sked, sätter sig vid bordet och börjar äta.

När han ätit klart går han till toaletten för att borsta tänderna. Sedan går han in till garderoben för att hämta några kläder. Han vet inte vad han ska ta på sig, för han inte har så mycket kläder. Han tar fram ett par jeans och en röd skjorta. Sedan tar han på sig sina kläder, går ut genom ytterdörren, ställer sig på den slitna gräsmattan, vänder sig mot huset och tittar på det medan han tänker:

”En dag ska jag riva ner dig och bygga allt på nytt. Jag lovar, jag lovar!”

”Hur mår du din jävla tattare?”

Leonardo vänder sig om och går till skolan. När han kommer till skolan ser han skolans starkaste kille som heter Ahmed. Han är stor och biffig och tränar boxning. Han har slagit ner många på boxningsklubben och även där ute på gatan.

Han går mot Leonardo och säger ”hur mår du din

jävla tattare?” Och Ahmeds kompisar som går förbi skrattar så högt att det ekar i Leonardos huvud. Innerst inne blir han jätteledsen och får tårar i ögonen, men han behärskar sig, sväljer sin ilska och låter inte tårarna rinna.

Han börjar tänka: ”Var i världen ska jag ta vägen? Räcker inte det med det helvetet jag befinner mig i? Vilka, vilka är det som har skapat så mycket elände åt mig? Vad är det för öde jag har? Jag lovar att jag ska komma åt dessa förbaskade människor. Min dag kommer också!”

Leonardo går till sitt skåp. Ahmed och hans vänner följer honom. Han ser dem i smyg och blir stressad och svettig, men tittar på dem och håller huvudet kallt. Leonardo börjar bli trött på det här som har pågått sen han började i högstadiet. Leonardo orkar inte vara i skolan, så han går igenom den röda trånga korridoren och ut genom den blåa dörren.

En bok leder framåt

På vägen hem ser han ett bibliotek. Leonardo går in genom receptionen och kommer fram till en hylla med några böcker som handlar om romer. Han tar fem böcker i handen och kollar igenom dem. Till slut bestämmer han sig för att låna en bok som heter *Lär dig om romer*. Han tar boken och går till mannen som sitter bakom lånedisken. Han säger ingenting till mannen utan går bara fram och ger sitt bibliotekskort. Mannen tittar på Leonardo och säger ”det är en jättebra bok, läs den!”. Leonardo ler, tar boken och går ut.

När han är hemma igen går han in på sitt rum och lägger sig på sin madrass nere på golvet. Han börjar läsa boken. Den första meningen han läser är att romerna ursprungligen kom från Indien. När Leonardo läst färdigt boken lade han den under sin kudde, log, lade händerna bakom huvudet och sade högt: ”Jag är stolt över att vara rom!”

Han tycker att romer är speciella och han känner sig extremt glad. Nu är klockan tolv på natten, så Leonardo lägger sig. Men innan han gör det sätter han sig vid fönstret och tittar på himlen. Stjärnorna glänser i blåa och gula färger.

”Nu vet jag hur jag ska ta hand om Ahmed och hans dumma kompisar”, tänker han. Plötsligt ser han en stjärna falla. Han är uppe en liten stund till för att titta på de fina stjärnorna uppe på himlen.

Nya tider

Nästa morgon när han kommer till skolan går han direkt till rektorns kontor. Han går in till rektorn och berättar allt som har hänt med honom. Rektorn lyssnar på honom och skakar på huvudet. Det är en grej som stoppar rektorn från att hjälpa Leonardo. Problemet är att rektorn är rädd för Ahmed och hans vänner. Hon har två barn som går på skolan, så rektorn är rädd för att Ahmed ska mobba hennes barn.

Efter deras möte går Leonardo ut från rektorns kontor och ser plötsligt Ahmed och hans polare. De börjar jävlas med Leonardo och kalla honom dumma saker. Ahmed säger ”vad fan gjorde du hos rektorn?”. Leonardo svarar Ahmed: ”Du är inte längre så stor som du tror.”

Ahmed blir förvånad och bara stirrar på honom. Leonardo känner sig säker på sig själv, så han går därifrån med rak rygg och ett leende på läpparna. ■

Projektledaren för skrivverkstaden, Homeira Tari, tillsammans med Bato och hans kompis Mader.

Skrivverkstad i Backa

– ett projekt för ungdomar

Skrivverkstad i Backa, Göteborg är ett projekt som Kulturskolan på norra Hisingen driver. Idag är de nio romska ungdomar mellan 14-17 år som skriver. Bidragen ska publiceras i en bok som ska heta ”Askans glöd”. Projektledare för detta är Homeira Tari som också håller i skrivkursen. Hon är själv författare och poet men jobbar också för Kulturskolan och fritidsgården Kultan i Backa. Hon tycker att kursen ger mycket eftersom ”Vi lär tillsammans. Varje människa är en ny värld och kursen ger även mig möjligheten att lära känna den nya världen”, säger hon.

